

Ihmeipäivät

Koulumatka

Oli ensimmäinen koulupäivä. Raikkaassa aamuilmassa tuoksui jo aavistus syksyä, vaikka ilma olikin vielä lämmin ja ympäriltä kuului lintujen sirkutus. Aamu oli valjennut kirkkaana, mutta märästä maasta erotti, että yöllä oli satanut.

Saara ja Viivi kävelivät yhtä matkaa. He olivat lähteneet ajoissa liikkeelle, jotta olisivat varmasti hyvissä ajoin koululla. He marssivat tien laitaa innoissaan uusissa vaatteissaan ja repuissaan, tukat laitettuina, ja juttelivat vilkkaasti.

Äkkiä Saara pysähtyi.

”Kato Viivi! Mikä tuolla puskaassa on?”, hän kysyi.

”Onko se pupu? Näyttää pupulta”, Viivi huudahti.

He menivät lähemmäs. Puskan alta pilkisti kuin pilkistikin pieni, ruskea pupunkuono ja kaksi suurta nappisilmää.

”On se pupu! Kato, miten söpö!”, Saara voihkaisi.

”Ihana!”, Viivikin huokaili.

”Miksei se lähde karkuun?”, Saara ihmetteli.

”Totta! Me ollaan jo ihan vieressä”, Viivi mietti.

Pupu näytti räpistelevän. Se kyyristyi ja yritti vetäytyä mahdollisimman syvälle lehtien suojiin, mutta tyytyi sitten nenä väpättäen tarkkailemaan tilannetta.

”Kato Viivi, se on jäänyt kiinni!”, Saara henkäisi. Hän oli nostanut pensaan alimpia oksia varovaisesti, ihmetellen

vieläkin, miksei pupu ollut lähtenyt karkuun. Nyt syy selvisi. Pienen jänön molemmat jalat olivat sotkeutuneet ylipitkien heinien ja notkeiden oksien vyyhtiin, eikä se päässyt irti.

”Meidän pitää auttaa sitä!”, Viivi päätti.

He yrittivät kurkottaa pupua kohti ja ottaa siitä kiinni, mutta pupu raukka tärisi pelosta ja väisteli kiinni joutumista sen minkä pystyi.

”Ei onnistu”, Saara huokasi. ”Mitä, jos se puree tai jotain, jos me otetaan siitä väkisin kiinni?”

”Mutta ei me voida sitä tähänkään jättää”, Viivi totesi.

”Mitä, jos tulee joku kettu tai jotain?”

”Mä tiedän!”, Viivi huudahti. ”Mä röyhtäisen noita oksia vähän löysemmälle!”, hän keksi.

”Hyvä idea!”, Saara kannusti. ”Ei tähän ainakaan mikään räpytys auta. Tuuli lennättää pupun vielä puuhun!”

Viivi sulki silmänsä, keskittyi ja alkoi mielikuvitella. Hän otti tukevan haara-asennon ja keräsi ilmaa

keuhkoihinsa. Viivi jännitti pallean ja vatsan lihaksia vuorotellen, saaden aikaan aaltomaisen liikkeen, joka keräsi kaikki mahdolliset ilmakuplat ylös ruokatorveen. Sitten hän päästeli hallitusti sarjan pieniä, tarkasti tähdättyjä röyhtäyksiä.

Ääniaallot värisyttivät säikähtynyttä eläintä ja kaikkea siinä ympärillä. Oksavyyhti höllentyi silminnähdessä, mutta ei vielä tarpeeksi pupun päästä irti.

Sarjan päätteeksi Viivi päästi vielä yhden muita kovemman, pidemmän röyhtäisyn. Pupun korvat hulmusivat, oksat ja heinäkorret taipuivat, ja solmu antoi viimein periksi. Kovasta äänestä ja tärinästä pelästynyt karvapallo ponkasi peloissaan voimalla ilmaan ja potkasi itsensä lopullisesti irti kahleistaan, paeten nopeasti pihojen poikki näkymättömiin.

”Aaaghh!!!”, tytöt huusivat, kun sangollinen kylmää vettä kaatui heidän niskaansa.

Tai siltä se tuntui.

Viimeinen röyhtäys oli tärisyttänyt myös viereistä puuta ja sen oksia, jotka kaartuivat sopivasti Saaran ja Viivin ylle, heidän auttaessaan pupua. Tärinä heitti yöllisen sateen jälkeensä jättämät pisarat puun oksilta suoraan Saaran ja Viivin päälle ja kasteli heidät kokonaan.

”Me ollaan ihan märkiä!”, Viivi parkaisi. ”Mun tukkakin on ihan pilalla!”

”Meidän pitää mennä kotiin vaihtamaan vaatteet”, Saara voihi. ”Mitä kello on?”

Silloin he kuulivat kaukaa koulun kellon soivan.

”Mitä?! Onko kello jo yhdeksän?”, Saara huusi. Ja olihan se. Aika oli kulunut nopeasti pupun kanssa, ja nyt olisi pitänyt olla jo koulussa.

”Me myöhästyään!”, Viivi hätääntyi. ”Ja vielä ensimmäisenä koulupäivänä!”

Saara ja Viivi katsoivat toisiaan. He näyttivät uitetuilta, mutta kello oli jo soinut. Ei ollut kuin yksi vaihtoehto.

”Nyt juostaan!”

